

Ik heb geen vriend nodig

Buiten waaide het, maar binnen was het droog. Over een holle ruimte was een dunne plaat hout getimmerd. Als hij, de bewoner, genaamd Theodorus Ligtmans, er langs liep, moest hij altijd een klopje geven op die plaat. Een enkele keer trommelde hij een heel verhaal in morse, maar over het algemeen was het toch een dwangneurose. Daar kwam nog bij dat Theodorus ook nog ontzettend lelijk was. Het leek wel een Duitser, maar dan nog lelijker, met de benen van een Brit.

Die plaat was eens lichtblauw geverfd, maar Theo – voor vrienden – die hij niet had – – had daar met een blonde stift een beha op getekend. In een kleine maat. Als hij dan, op weg naar het toilet, daar een klopje op gaf, werd hij blij, niet opgewonden.

Een keer in zijn leven had Theodorus een vriend gehad, toen hij herstelde van een hersenschudding.

Die vriend heette stomtoevallig ook Theodorus en had een voorliefde voor winterpenen, maar deed daar niets mee. Ze hadden een keer samen op de parkeerplaats gepicknickt en wortelsoep gegeten.

De pan met soep werd omver gereden door een auto die de parkeerplaats in bezet nam. Toen waren ze naar huis gegaan en Theo had op zijn plank een liedje gemorst over meisjes met peentjesrood haar. Daardoor was vriend Theodorus boos weggegaan, daar dat de enige emotie was die hij uitbundig kon tonen. Vriend Theo had namelijk eveneens een dwangneurose, het in extenso willen verbergen van emoties.

Het oude plan om samen een film te maken over het groeien van chocoladeperen was hiermee in de prullenbak beland. En da's toch jammer.

171105